

NAŠA SLOGA

POUČNI, GOSPODARSKI I POLITIČNI LIST.

"Slogom rastu naše stvari, a nasloga sve pokvari" Mar. Peš.

— Uredništvo i odpravništvo nalazi se: VIA TORRENTE br. 12. —

Nepodpisani se dopis ni ne tiskaju. Prispisana se plama tiskaju po 5 novč. svaki redak. Oglasi od 9 redaknih stoje 60 novč. za svaki redak više 5 novč.; 11 u slučaju oplovanja za pogodne sa upravom. Novci se šalju poštarikom (najbolje poštalo) imo, prezimo i najbližu poštu valja točno označiti. Komu list ne dođe na vrijeme, neka to javi odpravništvu u otvorenu plam, za koje se ne plaća poštarina, ako se javna napisa: "Reklamirana". Dopisi se ne vrataju ako se i ne tiskaju. — **NAŠA SLOGA** — izlazi svakog četvrtka na celotom arku. Novci i plama šalju se na uredništvo ili odpravništvo. Nabilježovani listovi se ne primaju. — Prilplata s poštarikom stoje 5 for., sa seljaka 3 for. na godinu. Razmjerno fr. 60 i 12 za pol godinu. Izvan carovine više poštarina. Na malo i br. 5 novč.

Gimnazija u Pazinu ukinuta.

Govoreći nedavno o žalostnih političko-gospodarskih odnošajih obćino i gradu Pazina, izrekli smo bojazan, da bi to kukavno stanje moglo carsku vladu potaknuti, da oduzme gradu Pazinu najvažnu blagodat, koju jošto uživa, t. j. gimnaziju. Naša bojazan se ni žalost obistinila.

Ono što se je glode ovo gimnaziju natucelo pod bivšim ministrom nauke baronom Comaradin, postalo je pod novim ministrom Gautschom gotovom činjenicom. Ovak ministar odredio je naime, da se gimnazija u Pazinu potopono ukinu te nova realna gimnazija u Puli otvori.

Eto opet novog udara za kotar pazinski u obćdo, a napose za obćdinu i grad Pazin.

Nakon dignuća domaćeg bataljuna domobranstva, što no je prozročilo okolici i gradu Pazinu silnu materijalnu štetu, dolazi ovo i drugi grozni udarac, koji no će imati uz materijalno i moralnih slabih posledica.

Pitamo u se za razlog tomu ukinuću, reći nam je iskreno, da ga mi nonalazimo, ako se tim neč možda da kazni jedan dio Istre, najpče onu obćdinu i grad, radi nekolicine tamošnjih nomiranjaka i amušnjaka.

U ovom je listu bilo više puta rećeno, da njemaćka gimnazija noimado njesta u pokrajini, gdje, tako rekueć, noimado Nionacub, nu za poslovamašnje ukinuoć sadašnju gimnaziju, nije se s našo stranu ćua nikad rieć. Zaltjivali smo u parlamentu, kroz političko društvo, u javnih glasilih i u sastanoh, da se pazinsku gimnaziju pohrvati, kako to dvie trećine pućanstva Istre i pravica traži. Pohrvadenju gimnaziju nobijaše sklonu carska vlada a tomu se silno protivilih istarskih vladajućih krugovi, i isti pazinski Talijani.

Naši prvaci, koji su odavna predvidjilih sudbinu pazinske gimnazije, radilih su na tom, da se gimnaziju saćuva, da njoj se pruži dobrih ućiteljah i dosta djaćstva, što je neobhodno potrebito, da se takav zavod uzdrži. Budi ovdje spomenuto, da je nezaboravni zasnovatelj biskupskog konvikta, riećju i činom oko toga djelovao, da se podigne u Pazinu konvikta, koji bi podavao gimnaziji dostatno životno silo. Proti toj plemenitoj osnovi radilih su iz potnih ćiljah zvani i nezvani, a u prvom redu nalazimo opet Talijane Istre sploh, a napose one iz Pazina. Otvorio se dakle biskupski konvikta u Trstu, uz odobranje vladinih krugovah a uz silni pljesak istarske gospode. Prvim bijaše do toga stalo, da se gimnazija radi pomanjkanja djaćstva ćim prije razpadne,

a drugi su se nadali, da je tim proćideno pohrvadeńje gimnazije. Postignuto je jedno i drugo nu dvajimo, da se je tim pomoglo gradu Pazinu. Otvoranjem konvikta u Trstu te no primanjom djaćstva iz tudjih gimnazijah — što bijaše glavno proti slavenskom djaćstvu naposere — postignuto je ono, za ćim se traži, t. j. padanjo djaćstva na gimnaziji, ili jasnija govoreć, ukinuoć namo gimnaziju. Cokalo se jošto na stanovitom mjestu na budi koju izliku, koja bi podala jošto više povoda, da se to izvodi. Na to nija trebalo dugo ćokati. Pazinski nomiranjaci, koje nija gorko ćukustvo nićomu naućilo, koji su pronaglo zaboravilih na grozno posledioć, nastavio radi promjeshćenja domaćeg bataljuna, nisu prestali i nadalje rovati, ćustiti, orniti i klevotati profesore, ćinovnike, svedonike i ućiteljo, sve i svakoga, koji nije odobravao njihovih voliko talijanskih sanjurijah.

Lahko je pojmljivo, da su ovakvo demonstracijo dospilo i do ućiljah bećko vlado, koja je dugo ćutila i tepila ćaranje pazinske gospode. Al doćao je napokon i ćas obradunanja. Gimnaziji, koja je sve to vaoćma na nestaloć djaćstva tepila, podijelio su pazinsko prakulinstićeke demonstracijo i poslednju ćilu.

Sada valja ući onim faktorom, od kojih je ovisio ćivot pazinske gimnazije, noku jasnou makar i prividnu izliku ili povod njegoćnomu ukinuću.

Znaćemo unapredi, da ćo svoju odluku vladu tim opravdati, što je u Pazinu nestajalo sve to više djaćstva te se gimnazija radi toga više nije mogla uzdržati.

Poseve drugi razlog navosti ćo naši narodni protivnici. Nalazeo se u groznom ćkripou, svalitio ćo kao obićno svu krivnju na nekriive i nećužne, na naše prvake, najpče na našeg zastupnika dra. Vitezić. Na to nismo trebali dugo ćokati. Rezni istarski listići i njihovi pomogaći u Trstu, trubo jur suda u sviet, da su izazvali ukinuoć pazinske gimnazije naši svedonici, a u prvom redu onaj nesretni zastupnik Vitezić!! Da nije predmet, o kojem govorimo odviše ozbiljan, mi bi se morali ćudoriji i infamstvu talijanskih piskarah ćrohotoć nasmitjati. Oni dakle mućevi, koji su uvjok i svagdje nastojali, da se pazinska gimnazija uzdrži i saćuva, postali su na jednom njezini rućitelji i upropastitelji!

Nu mi se nećudimo nit ćajmauje ovakvomu piskaranju. Kad se ćovjek utaplja i slamoće se lovi, a našim su protivnikom narodni svedonici i dr. Vitezić kud i kamo više, nego li slamoće. Naše svedonike nemarimo uzeti u obranu, jer jo svakomu poznato, koji imado zdrave moćdjane, da nije nitko u tom pitanju njihovog savjeta nit pitao nit slućao. Glode samog Vite-

zića u pitanju pazinske gimnazije, neća govoru ćinjenice.

U sjednici carovinskog vaoća dra D. ćvila god. 1883. (stanoć. protokol br. 279) kazao je naš zastupnik o pronosu pazinske gimnazije u Pulu od rieći da rieći sledioć: "Moram konaćno još spomenuti kolajući ćlas, da se kod vladinih krugovah radi pronosi gimnaziju iz Pazina u Pulu. Ja se sa sebo moram odluoćno tomu oproti. Ako obstoji igdje neprilicladan grad za ućovno zavode, to je Pula; jer osim razliko ćroćka — kako je poznato ćionu ćivaćka i stanovi jesu u Puli vrlo ćkupi — nije Pula kao ratna lula i orućićeće za ratnu mornaricu, niti za ćudoredni za vjerski uzgoj mladoći prilicladno njestoć."

Ovo — mislimo — da je jasno govorono i netroba tumaćenja.

Našo tońje nije su jedino za tim, da se onu gimnaziju pohrvati i tui saćuva onomu gradu, u kojem se nalazi od starine. Al protivnici naši pristali su radjo na ukinuoć nego li na pohrvadeńje. Kadno je proćla godinu ministarstvo zapitalo istarsko zemaljsko ćkoleće vaoće — u kojem vodi prvu rieć, kako je poznato zam. odbor — u Poroću za savjet, kako bi se dalo uvesti hrvatska paralelka na nižej gimnaziji u Pazinu, odgovorilo je ono, da tih paralelakah netroba. Tim bijaše pokopana ona gimnazija.

Smjeshno su dakle i ludo izpriko istarske gospode, da je netko drugi osim njih izazvao ukinuoć onog zavoda.

Mi smo ćvrsto uvjeroni, da bi gimnazija bila saćuvana gradu Pazinu, kad bi bila to samo ćljela istarske gospode, al oni ćo radjo pustiti materijalno propasti Pazin, nego li da tamo bude naša gimnazija.

Radilih su dakle na prvom mjestu istarski Talijani na to, da se ućino onaj prosvjetni zavod i na njo pada sva krivnja za straćne posledioć, koje ćo odatlo proizaći. Talijanska gospode nećo toliko ćućititi tog silnog udara, al zavodeno ćradjanstvo i siromaćna okolioća — ni dućna ni kriva — nositi ćo dugo i dugo grić gospode.

Obćinari pazinskih nezaboravite toga onim, koji u Vam pripravilih ovu najnoviju nestaoću.

DOPISI.

iz Voloskoga kotara. Sada, kad se govori o tom, da ći biti neke promjene u politićkih službah Primorja, vredno je, da ćtaknemo nešto.

Ovaj kotarski ćapetan potužio se je negda, da nije nićka ugodnoća služiti na obćraku ćesarstva ili na »periferiji«. Već onda mogao mu je svaki ćovjek ovoga kotara obććati, da ćomo sve moguće ućiniti, da gospodin vitez doćja iz periferije u budi koji ćentrum! Ali sada kako nam

se ćini on se tomu braći ćubi i nokti. Nu vendar nobi ćkoldio, da doćje u takovu službu, gdje bi još koga nad sobom imeo, jer ja će, dan ćlaji, koji namuju biti nani ni na ćolu jednoga kotaru, a kamo li ovoga danas znamonitoga kralja.

Kotarski ćapetan mora narodu biti i otac i majka. To mi o našem usmoćemo reći. Najprvo on nećna ćojka, kojim puke govori i nije mu se nikada pokraeo oobćititi priljetaj. Gospodin Jeltmar je Nlemać; on to moćže biti i kao Austrijanac, ali baš u njegovu doba ćire se ovuda nesrotli nazori, da nelma pravoga rodoljublja nićjedni onaj, koj se u budi ćom opro ćermanizatorom nakanaćm njegovim i nećkih drugih pripodili!

Dakle nije politićno ovdje držati takovu ćovjeka na glavi kotara, jer Austrija hvala Boću nije njemaćka državu i mi doćno noimemo meću njemoo za kraljicu ćoliko ćoliko doćao ni meću nas.

U nijednom pravou narodnoća napredka u ovom kotaru, naš ćapetan noimado reći, da mu pripada kruna slavna. Dapaće moćemo pouosom uzdržati, da što je dobra ućinjeno, to je doćlo kao no ćil djelovanjem ljudih, koji se s g. Jeltmarom nikako neslađu. On sam na primjer: dobro zna, da se treba malo boćje zavazeti za svoj kotar, kad se radi o nećkih pomodnih za puk. Mi nosvjurjomo, da bi drugdje sula sama, kako ovdje noka, gradili: dosta ćkupu škole bez ćkakovo pomod od strane državu i pokrajine.

A noimislmo, da ćo vitez naš ćapetan ubrojiti i svoju slavu napradak Opatije! To bi bilo preuzetno! Dapaće noko malo orno loćke na onom kvarterskom blaaru diju nam o protivnom mislih...

Naš ćapetan dućan je i neke odgovore na javna pitanja u novinah. Na ta pitanja on je morao odgovoriti, jer mućdujo u svih prilikah isto je koliko i potvrdu.

Neki ćusti u avarih ćelicitivnih netoje dobro našćilku kotara. Zar na gospodine viteže, da ćo se vi s gospodinom Ćaudonćom malo pronaglich alić bez potrebe nomir u ćućeć mirono Boroću?

Zar ne, da je loćanski ćivur vez ćstue? Zar ne, da se neću nikako opravdati pred zakonom i u ućrednoj državu te, da vi obćdinam saksvećtrato nećeo za kojekakvo avrilo netomelito i da ćim kralitio pravi zdravi napradak? Zar ne, da ćo ostućpili iz Voloskoga »Loseverehana«, a Conćordia vam stoji, dok je Hrvate volja? A ovo po gotovu nemožemo vjerovati, da vaš ćljuna služu sva moguće ćuristenkicno i ćovćtra i podnećon i ćleota, na da nikad nije jednoga poziva raznoćo ni dva pudja ćalje od Voloskoga u svućih službah, promda ga vi plaćioć iz nekoga paćsila, koj vam daje državu, a državu to doćta od onih, koji pladaju porozo?

Zar nebi bilo pravo, ako su moćin vas pitali, ćilite li ostali, da i nas pitaju, ćilimo li da idete? A mi bi bili reklih (danas već baš svi bez razlike) i Hrvati, Talijani i Nlemać: Da! da! gogen das Centrum mit dem Herrn Ritter, jer na periferiji nam treba drugih ljudih.

Iz soho: Zuh! Kroboli! (Ako ćljudoćno nerazumite, popitajte se u onoj sohi, gdje se razpravija o ćumskih prekćraćih. Op. ur.)

Koćljun na otoku Krku. U teku od sedam dana ovaj otoćić bi poćaććen posjetom dviljuh ćlanovah ćesarske obćtelji. Kraljevna Stefana na veliki dan Uzkrasa u dva sata po podnoć izkroć se na obalu ovoga krasnoga otoćića, doććkana od sve ove redovnićeke obćtelji i od maoćine puka, koji je bio navećio iz obćljećeg Punta, ter pozdravljena od starešine ovoga munastira. Poćto je posjetila orkuvu Mjezua Vaoćat ućostojala se je unioć u rvanastri i pohoditi knjićnicu, gdje je s spomeniku zapiala svoje prećsno imo, koje ćjali u istoj spomen-knjići još od jani, kadu no je prvi put posjetila ovi otoćić zajedno sa

krasjivo Rudolfo. Zatim prošeta se po otoci i razvidi goj. Uz to Njezinoj Visosti bijaše protumačen glavni časovi u povjesti ovoga otocišta, napose odnošaji sa našimi slavniimi Frankopani, koji dugo ravnali su ovu mjesto još godine 1447., ter sugrađane manastir i crkvu. Na lcu kraljevno ditalo se je veliko zadovoljstvo, a nemože se ni opslati prilaznosti i blagost rleči, koje je upravljala sad jednoinu sad drugoinu od ovo redovničko obitelji. Na polazku starešina manastira zahvalni Njezinoj Visosti na tolikoj časti i prilaznosti, a kad se cesarska ladja razstavi od otocišta, zaozi veseli glas od svih prisutnih: »Živla Štefanija. Kraljevni vratil se na to uzduž Puntarske obale na parobrod »Greife, koji odplavi pod Krik, kamo kasnije a parobrodom pripislje i kraljević Rudolf, koji je bio na otoku Plavniku na lovu supnih, gdje je troje njih ubio. Prejnat nasljednik prietela nođil su izpod Krka, a da se nisu izkrali u grad; u ponođnjak u 9 anti u jutro odplaviše na Rloku; na dan Uzikra bijaše čitna sv. misa na parobrodu. — Druga osoba cesarske obitelji, koja je ovih dana posjetila otociš Kosićima, jest nadvojvoda Albreht, koji stigao umu na 1. t. m. u 11 i pol sati u jutro. Pohodil crkvu, manastir i gaj, vratil se na »Greife i odputova u Zadar. I ovoga našega visokoga gosta prilaznosti i plemonitism čuvatvom. a čitna se je ova redovnička obitelj, a spomenik knjiga ovoga manastira narložena je ačajnu polispisom nadvojvoda Albrehta. X.

U Srbiji obavili su se prošlog i tekućeg čedna izbori za narodnu skupšćinu. Vladina stranka zadobila je većinu. Po vjestih, koje dolaze od tamo, imati će vlada preko 50 glasovalah većine. Nu ovamo imade se ubrojiti i onih 50 zastupnikah, koji nisu birani, već koje imonuje sam kralj.

Ruski dvor, ređ bi da se je nešto približio knozu Aleksandru. Iz Plovdiva pišu naime, da se je ruski konzul svečano predstavio knozu to je medju njimi potrajao podulji prijateljski razgovor.

Grčka vlada nalazi se u velikom škripou. Ministar predsejednik Doljannis odstupio je, jer nije mogao ili hotio zadovoljiti zahtjovu volevlastih, t. j. razoružati grčke četa. Zastupnici Englozke, Italije, Austrije i Turske, viđedi da je ostao ultimatum bez uspjeha, povukoše se na ratno brodovo i odplaviše iz Ateno. Sada su sve grčke luke blokirane, t. j. zatvorene raznimi brodovi spomenutih volevlastih. Kod to blokade neudjeluju ruski ni francoski brodovi.

U talijanskih sjovernih gradovih pojavljujo se svo to većina grozni gost — kolera. U Modeni, Bari, Brindisi itd. umire danomice višo osoba od kolero.

U njemačkom saboru popravljena je crkvena zakonska osnovu. Tim zakonom poravnati će se ponosito razumirio izmoudju Prusko i Vatikano.

Englozki ministar prodjodnik Gladstone izdao je manifest na svoje birnoće, iz kojega proriđu njegovi protivnici, da je pokopnna njegovu osnovu zakona o irskom pitanju, dočim dolaznju iz istog manifestu ministrov priataše upravo protivno.

Franina i Jurina.

Fr. Si žul, da imaju neke novo svetlen Voloskom?
Jur. Ne, kude to?
Fr. Va prežontance, da se silno blisdi.
Jur. Ja moram kakova plešiva glavu.
Fr. A borimla, da je prišal neki kralj »Cerni Moro« sibrat na Volosko pot šest ministar, zađ da takovah glav ni našal kudu god je prošal.
Jur. Je p' zbrui?
Fr. Jo, ma Gušlina i Patrijarhu je škartal zađ prvi da j' vroz žubi u drugi da neđuje na jedno oko. President da do bit Tončić opod akal, Pađa ministar c3 Ananoli, Majećid ministar poljodolstva, Matičid ministar pomorstva a Bogdanid ministar nauka.
Jur. A ki će pak doma ženi čuvnt?
Fr. Ča neznađ da imaju blizu Prelju.
Jur. Imađ pravo.

Fr. Joh mene!
Jur. Ča skucaš Frane?
Fr. Va našon Knofinaru nam je bingoo puno krpelji pak neznamo, bi hođe bilo pustiti, da same počknu ali jih odkidit.
Jur. Ako jih pustite, to same odpast kade se našlu krvi kako mih, ma će zno i blago silno pogibat. Najbolje je, da jih inkovim smradom namazete i odkidate, samo da njim glavu u kōzi nastane. Samo će trpiti ali neđa pogitnuti.
Fr. Ti nisi valjia žul, kako ponujaju naši šarenjađi našu školu svakemu učitelju a kim se usrite.
Jur. Dragi ti pustit jih, da se dobro naplju pak će njim to već paat.
Fr. U Zmijnu da je silal plađ i škripanja žubi.

Jur. A zašto?
Fr. A da su zgubili bršlju pailou kraljolske i šarenjađke kulture, skom su topli slotu kmeta.
Jur. A to li ju opet naš?
Fr. Aj da neta, ako budu naši složni i pametni.
Jur. Poveri bezl mal spesi.
Fr. Joji slomah Bumbero, oprali su ti ga u zadnji »bubis tako, da ni niti noktja na njem suhuga ostalo.
Jur. Ali naš ga toliko slotu drmaju?
Fr. Ja, Nabo Bumbero ti je pravi Kriječ, ki se kako i žid ali abraj svakamo za tuđe, svakomu bi otel zapovidat kude tuđe, najete i obude, a kad ima par groši, postane ti ohol kako i kōzil.
Jur. Tako će sada Nanetu pustit krhu?
Fr. Borimo neđe zađ sa mu je sami Tali- jani sve do mesa podstrigli.
Jur. A da do sada slomah počot?
Fr. Ter je svat širok a žene imaju širok, razbijaju kotle, lonce, prozore itd.
Jur. A mužj krma prašidie.

Uspomeni*) Ivana Francočića.

I novi grab otvorio se anda, i smrtin žilno opat zvona zvana U ornu zemlja novin ovotnik pada, Krvavi srdes, duša trne hōna.
Oj rano našu — u moj Ivo mili, Kad tvoja duša palotna i mlada; Da put rajskih strana žurno se krbi, A družin tuđu ostavi brađ javi.
Zar družinu nuno? voj i narađ njeđi. Mudošika, koj ljubio al kruto, Ta njeđi jati vlak to pekli juto.
Al božji puti nemanu ni sveti — Nale plađu druž, euzo rod nek lije; Zelud auzo, tu Ivu zemlja k-ija! R. K.-G.
*) Priloženimo ovu pokusnu pjesmou mladjađnog druga vednog pokojnika. Urad.

Različite viesti.

Imonovanja. G. Ivan Slinzig tajnik kod c. kr. namjestništva u Tratu imonovan je kotarskim glavarom. Kotarski komesar g. Čermnik imonovan je namjestničkim tajnikom u Primorju.
Ivan Košuta, učitelj na c. kr. pučkoj školi u Tratu, rođion u sv. Križu kod Nuhrošine, čestit rodoljub i prijatelj našemu mladšion učiteljsstvu, prominio je dan 11. t. m. nakon dugo bolesti od sušice. Vjeđni pokoj njegovom prahu!
Promjošionja. Kotarski kapetan u Lođinju gosp. Truxa ldo u istom svojstvu u Split u kot. kapetan u Splitu u barun Conrad dolazi k namjestništva u Trati. Kotarskim kapetanom u Lođinju imonovan je g. Ivan Slinzig.
G. kapetan Truxa koji je upravljao malo više od godinu dana kotarskim glavarstvom u Lođinju ostavlja našo otoko to polazi na jedno od važnih mjestah u Dalmaciji. U ovo kratko vrijeme što je služio u Istri, pokazao se nepristranim i revnim činovnikom, u to je glavno što se ovdje činovnika tržiti može. Da česo u Dalmaciji morali odluditi pukovati, znan čo g. Truxa najbolje sam. Prem nije g. Truxa naš niti po rođu li jeziku, a još manje po mišlju, ni bi ipak želim vidjeti popunjona sva kotarska glavarstva u n-šoj pokrajini očajniti, kakovih bijaše on.
Početnim članom izabrana je hrvatska čitavnica u Kaptenu čestitog rodoljuba i velikog svog dobročinitelja, veleuđ. g. dr. Frana Dačkmana, lešnika u slov. Bistriču. Tomu odlikovanju veselimo se i mi poznavajući krasno kreplosti našeg velavriednog rodoljuba i prijatelja. Množiti nam se takovi otadžbenici a dleđnog Frana sa čestitom mu gospodjnom poživio nam Bog jošte mnogo ljaka!
Vjenčao se. Naš zemljak gosp. Ivan Mitčid iz otoka Krka, profesor u Varaždinu vjenčao se dne 8. t. m. u Varaždinu sa gospodjnom Štefanijom plein, Leudvaj. U dobar čas!
Obćinskim tajnikom u Boljunu imonovan je, kako doznajemo neki g. Čroslić, koji nepoznaje hrvatskog jezika ni je kadar hrvatski pravilno napisati 10 riječi. Moliteljah za to mjesto bilo je više i sposobniji to zbilja neznamo čim ja g. Čroslića zađarno obćinske starešine u Boljunu.
Izpti usposobljenja na učiteljsku u Kopru obavili su so prošlog i ovog čedna. Za hrvatsko pučka škole priglasila se dvojica naših mladićah i to poljeđ. gg. Bekar, Matanić i Rubeša, te poljeđ. sv. trojica izpti su dobrim uspjehom, čestitamo!

Bratovšćina hrvatskih ljudi u Istri. Odbor naše bratovšćine obdržavati će u četvrtak t. j. dne 13. t. m. sjednicu u kojoj će podieliti godišnju podporu ubogim i vriednim našim mladšion raznih školah. Kako doznajemo, prijavio se ljetos veļik broj (44) moliteljah što nam svjedoči, da raste broj naše udeđe se mladšici ali ujedno i potreba, da se istoj što izdašnjim podporami u pomođ priskođi. Pritecite dakle rodoljubi u pomođ »Bratovšćini« koja vrši toli uzvišenu mislju.

Na istarskom parobrodu, koji je plovio dne 10. t. m. iz Novigrada (Cittanova) za Trat, nalazilo se nekoliko naših seljakah, koji su došli silno po poslu. Razgovarali smo kasnije a tim mužjavi, koji nam pripoviedaše, kako je nevjedaki župnik u razgovoru sa nekim trgovčidom odauđo sve svedenike u Istri, koji se kolliko zauzimaju za naše biedno pučanstvo. G. župnik zaboravio se u toliko, da je i navao imena nekoih naših svedenikah; koji mu nisu po volji i koje bi on valjda — kad bi mogao — odmah medju Gruce poslao, da tamo žrče »šćavunstvo«. Nu najljopše pri svem tom ječ. što se je g. župnik izlono kao nepristran čovjek a hvallio se tim, što se tobož u politiku napuđa i što se on jedino svojlim dušnostima u crkvi bavli. Mi neimadamo čast g. župnika počiljo poznati to nemožemo izređi suda o njegovom djelovanju ali suđed po spomenutom razgovoru, koj je sličan onomu iz sv. pisana: »Nihilum Tu Bōzo što niman ja kao i drugi, onobito ovaj grešnik ovjeđ ni bi rekli, da je g. župnik sve priljo nego li nepripran čovjek, a da mu nije sveđ niti uzvišeni nauke: »mōdli drugomna pokazano je, tim, što je odkrivao tobož pogreške svojo po svanuju brudo. Dakle tuj noima ni kruga odšivotvoronju nauko o kojoj je g. župnik onako pomporno prodjavio. »Čori je Poturina nego li Turca, kada naša polcovina, za koju do g. župnik jedva višo znati.

Grđno denuncijacije. Zađoji broj poročkog listića vrvi upravo grđniti listi i prečistiti denuncijacijami, što so dovleku naš gudi čitaji. Za čedna osvrdemo se u kratko na neko tobož otvoroeno pismo gosp. dr. Vitezida iz Liburnije i na nekakav bankot a paznikom samostanun, držan tobož radi ukidanja čomōnjo gimnazije. Bućka jedina novina čednija je iz Zagreba viesti, da jo tamo bio dr. Vitezid prvih danah t. m., ko da je konferirao sa svđjami opozicije. Mi smo to u zadnjem broju a »Pogledar odlučno demontirali a pri tom ostavljamo i danas opoziciju č. odludnije, da Vitezida nije niti bilo jeto u Zagrebu. Poročki svabna čitaj kaon ivor to viesti zagrebački poluslužbeni njemački list to bi ona, kao službena novina, morali znati, da jo prva i glavna zandža pisakrah, koji su iz takova korila privezini, orniti, lagati i demontirali sve što jo počtono, plemonito i rodoljubno.

Glado umišljenog banketa u pazniku a samostanu, kolima se jo tobož stavilo utakmicu pazniku gimnaziji, odšivot nam je isto tako odludno, da takovog banketa nije tamo bilo, nit su bilo u samostanu onia danah osobe, koje čna denuncijacija spominja.
Nevojurajul ni tomu poročki pisari neka prošljaju pripisano g. župniku Kolca u danjašnjem našem broju. Eto čitatelj drag, kakavli sredstvi vojaju naši nezređi protivnici, kolim ni i ovom zgodom dovoljukujemo: U goru brigantii!

Iz Rađionom nam javljaju, da su tamošnjia dva profa i dva Sinđica sibrati potpisao na protest proti izboru obćinskih čuvarah, pročesteljah i crkvenih otacah, jer je narađna stranka odubrila sve vriedno i počtene mužave a nije se obazirala na talijansko podprepnosć. Podplia bijaše iskupljeno u svomu osam u i ovih osam nije ništa znalo za taj gospodski (i) protest, jer su jih tobožnja gospoda podržijela a da oni za to niti znali nisu. Narodnjaci naši tužili su tu gospodju radl krivotvoronja podplnah kol kotarskoga suda u Buzetu, a nečestiv taj zadovoljščine, oblašise so drugom tužbon na revinski sud. Sada očekujemo kako će to sa stvar u Rovinju zvršiti.

Za pogorelo. U Velikom Brdu nabralo se do sada 500 for. 33 nve. i 6 franakah u zlatu. Nadamo se, da će se jošte nađi milostivih ljudih to makar i malenom svotom priteđi u pomođ nezređnikom.

Komedija u Rovinju. Pređu nedelja odigrala se u Rovinju komedija, kojoj amo se od srdon nasimljaji. Glavni preustavljaji bijahu članovi si. odhova talijanskog pučkođ druztva, a sjaštaljivo sastojalo je od kojekakvih građanah slavnog Rovinja. Najviše emjeha izazvalo je neki lakrdijaš, koji je predložio nepozdranicu Vitezidi, Tončiju, Naberjuju i Kleidu, jer da se oni kao Ne-Strani pa-čuju u talijansku istarsku knozu, Burnim aplaudom nagradi zađvalno obćinstvo. Lakrdijaša, a on u tri iznova po različih bla-

